

העם

חיטה - שמיטה

אין זו קומדיה מטורפת על המתרחש בקרב הוונטנטים או האסקימואים. זה קורה במדינת ישראל. אלוהים ישמרו!

זה נשמע כמו בריחה נוסח חלם, או כעלילה של קומדיה מטורפת. בסוף המאה ה-20 מתכוננת מדינה למכור את כל יבולי החיטה שלה ל"חול", ולקנות את כל תצרוכת החיטה שלה בחו"ל. כדי לרצות מיעוט רתי-קנאי קטן. עובדו תוכניות מפורטות כדי שהאוניות המביאות את החיטה לחו"ל, יביאו את החיטה האחרת משם. בכל זה לא עסקו כוהנידת משוג' עים, נוסח האייתאללה באיראן, אלא פוליטיקאים וטכנוקרטים מפוכחים, האוכלים אומצות-חזיר בימיחול וסער' דות-שרימפס בשבתות.

כאילו אין זה די מצחיק כשלעצמו, עוד נכנסה לעלילה תתיקומדיה של מילחמה בין הרבנים האדוקים לבין הרבנים החרדים. האדוקים רצו לרמות את אלוהים עליידי "מכירת" כל אד' מות המדינה לגוי'.

בסצנת-השיא הופיע צעיר סוציאליסטי איש קיבוץ אתיאיסטי, והסביר מדוע לא די למאפיה של הקיבוץ בהכשר של הרבנות הראשית, ומדוע יש לו צורך גם בהכשר של בית-דין צדק של העדה החרדית. המייצג מיעוט זעיר שאינו מכיר בעצם קיום המדינה.

טירוף ממוסר. אילו ישבו נקהל בנימיזן זאב הרצל, זאב ז'בוטינסקי, חיים וייצמן ובר בורוכוב, היו מתגלג' גלים מצחוק. הם בוודאי היו בטוחים שהרבנים מתארים מאורעות דמיזיני במדינה של הונטנטים או אסקימור אים. לא היה עולה על דעתם שאין זו עלילה דמיזינית, אלא מאורע רציני לגמרי במדינת-היהודים. פרי חזונו, בשנה מס' 1987 אחרי לידתו של ישוע הנוצרי.

אילו זה היה רק טכסיס של פוליטיקאים מתוחכמים, המבקשים לצבור הון פוליטי אצל קבוצת-שוליים זו או אחרת, זה היה חמור למדי. אולם השר האחראי, אריאל שרון, טען שהוא פועל כך מפני שהוא מאמין בחשיבותה של דתי-ישראל בעתיד העם היהודי. שרון, שהוא אתיאיסט גמור, אומר זאת בכנות גמורה.

יתכן שהתופעה המראיגה ביותר אינה חוות-דעתם של הרבנים החרדיים, וגם לא פעולתו של אריאל שרון, אלא הארישות המבורחת של הציבור הישראלי.

חוקייהשמיטה הומצאו לפני יותר מ-3000 שנים, וזם שיקפו את הידע האגרונומי, כפי שהיה קיים בעידן הפרמיטיבי ההוא. הם באו לשמור על טיב הקרקע, אם כל חיים. בינתיים נצבר ידע מדעי עצום, ויש ררכים רבות ומשוכללות לאירשיעור יותר להשיג מטרה זו.

אפשר לככר את חוקייהשמיטה כש"ריד מכובד של עידן קדום. יישומם כמיצווה רתית אקטואלית הוא טירוף גמור.

אולם הטירוף הזה הוא המציאות היומיומית של מדינת-ישראל, על שריה, קיבוציה ופקידיה.

מיפגשים

חוק מגוחך

הפגישה בבורפשוט, שנערכה בחסות רק"ח ומוסקוה, הוכיחה לפחות שהחוק האוסר מיפגשים אינו בריביצוע.

לפחות תועלת אחת היתה לפגישה שנערכה השבוע בין מישלחת ישר' אלית בחסות רק"ח ובין מישלחת מט' עם אש"ף בהונגריה. היא חשפה שוב את הגיחוך שבחוק החדש האוסר מיפגשים כאלה.

כאשר חזרו הנוסעים הישראליים לנמל-התעופה ב'גוריון, תבעו אחרים מהם בתוקף שיעמידו אותם למישפט. אך הממשלה ענתה בהומנת נוסע אחד ויחידי - ח"כ צ'רלי ביטון - לח' קירה. לביטון יש חסינות מוחלטת, שאינה ניתנת כלל לביטול.

כך נהגה הממשלה גם לגבי המיש' לחת הקודמת, שנסעה בשנה שעברה לפגישה עם אנשי-אש"ף ברוסניה. מבין 21 הנוסעים, רק ארבעה הועמדו לדין, המישפט מתקיים באיחור רב בבית-מישפט נמוך ונידח ברמלה. התו' בע הוא קציני-מישטרה זוטרי, ונעשה הכל כדי לשוות למישפט אופי עלוב וחסר-חשיבות.

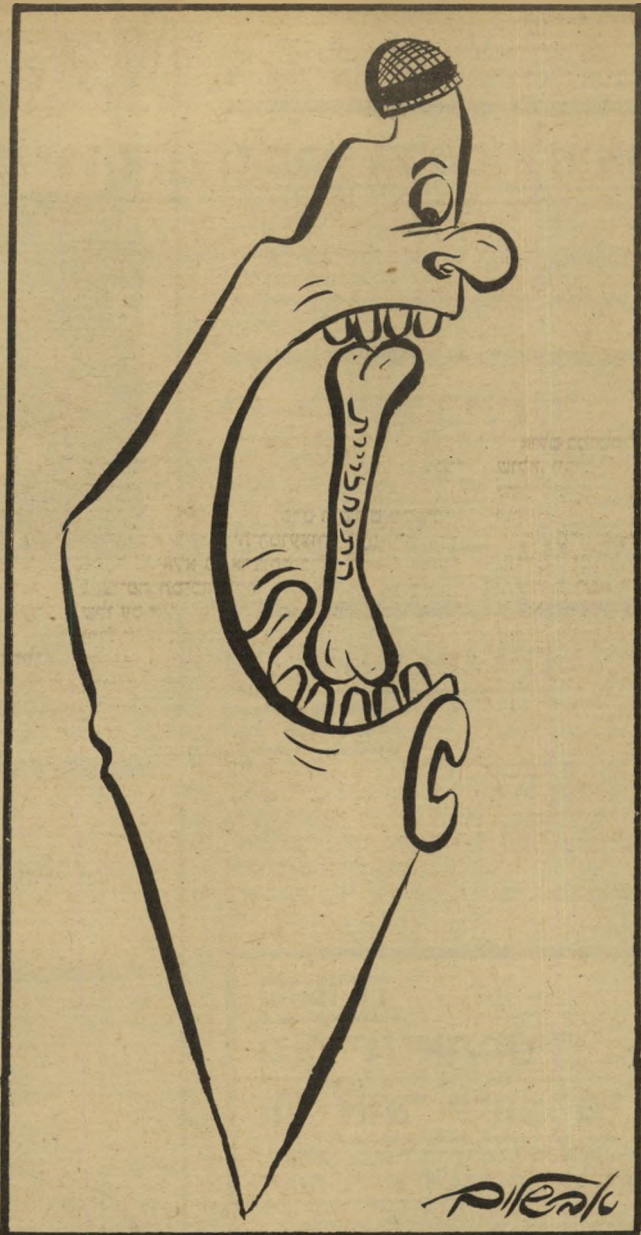
היתה זאת מדיניות מחושבת. הממ' שלה ידעה כי כוחות פוליטיים רבים בעולם היו מוכנים לפתוח במערכה עולמית למען הנאשמים והמיפגשים. מול המישפט הקטן, לא צברה מערכה זו תאוצה.

כך גם הפעם. אילו נקראו כל הנוסעים מייד למישפט גדול, היתה מתחלקת לשתיים. יש חסינות הני' ונתת לביטול, לפי בקשת היועץ ה' מישפטי והחלטת הכנסת. אך לגבי מנושים הנעשים על-ידי ח"כים בתוקף תפקידם אי-אפשר לבטל את החסינות. נסיעת ביטון, בי' מיסגרת הידעות שלמענן נבחר, היא מעשה מחוסן כזה.

הפגישות עם אנשי רק"ח מישראל הן בעיקר הבעת תודה על כך. הפגישה ברוסניה הקומניסטית נערכה אף היא בחסות רק"ח, תוך הרחקת כל מי שלא מצא חן בעיני המפלגה הקומניסטית. אך הדבר נעשה בהסוואה, בראשה' מישלחת הועמד או לטיף דורי, שהוא עדיין להלכה איש-מפ"ם. הפעם נעשה הדבר בלי כל הסוואה. בראש ה' מישלחת הועמד ביטון, חבר הסיעה של רק"ח בכנסת, וכל חברי המישלחת נבחרו על-ידי רק"ח.

אש"ף ביקש שהמישלחת תהיה מורכבת מיהודים, מירוחיים, לאור התעוררות קבוצות-השלום המיזרחיות, כמו "המיזרח אל השלום". אולם כל הקבוצות האלה סירבו להשתתף ביוז' מת רק"ח, וכך נקבצו אורחים מירוחיים כאופן מיקרי. איש מהם לא ייצג אלא את עצמו.

רקטור לצינונות. אין לדעת אם הרכב זה איכזב את אנשי-אש"ף, מה גם שברגע האחרון צורפו למישלחת הישראליית איכבה אשכנזים, גם הם מיקי

ריים, כדי שניתן יהיה לטעון שיש בה גם אנשי-מפ"ם. לעומת זאת באה מטעם אש"ף מישלחת רמת-הדרג, ובראשה אחת ה' דמויות המרכזיות של הוועד-הפועל: מחמוד (אבו מאזן) עבאס, ליד צפת, דוקטור (להיסטוריה ציונית) מטעם אוניברסיטת מוסקוה, אכרמאזן מוסק בעיקר בענייני אירגון וכספים של פת"ח. הוא אחד האישים המקורבים ביותר לאיסר ערפאת.

ברור כי המישלחת הפלסטינית לא באה לבורפשוט כדי להביא בשורה חדשה. המישפט והרכב המישלחת הישראלית לא התאימו לכך. כנאומו חזר אכרמאזן על העמדות הידועות של אש"ף, מבלי לגרוע דבר ומבלי להוסיף דבר. הוא תקף את שיעמון פרס ותבע כינוס ועידה בינלאומית, בהש' תתפות אש"ף, שתהיה בעלת יכולת להכריע. הוא התייחס אל המישלחת הישראלית כאילו היתה נציגת הציבור היהודי-המיזרחי.

נאומו לא כלל דבר על הכרה הדרת בין מדינת-ישראל ואש"ף, וגם לא על גבולות המדינה הפלסטינית. מאידך, הוא לא תקף את הציונות (אלא רק "קיצונים ציוניים"). הוא הירבה לגנות את "הטרור" הישראלי, תוך הרגשה כי אש"ף הפסיק את הטרור ומגנה אותו. כוונתו היתה לפיגועים בחו"ל.

אות לבאות. ברור כי השעה הנוכחית אינה כשרה לפריצת-דרך מצד אש"ף.

למחרת הפגישה גינה אותה האירגון של אברנידאל בלשון קיצונית, וגם האירגונים השמאליים הממוקמים בדר' משק הסתייגו ממנה, למרות החסות הקומניסטית למישלחת הישראלית. אחרי הוועידה ה-18 של המועצה הלא' מית הפלסטינית, שבה חזרו האירגונים היותר-קיצוניים לחיק האירגון, קשה לאש"ף לעשות מחווה רצינית יותר. דווקא משום-כך היה משום חיוב

קמה זעקה עולמית, והפגישה כבוד' פשט היתה מקבלת בדיעבר אופי של מאורע פוליטי גדול. חוסר-התגובה של הממשלה לא מנוע זאת. אולם תוך כך הוכיחה הממשלה עצמה כי החוק החדש, האוסר כל פגישה עם פעילי אש"ף, תהיה מטרתה אגר' היתה, הוא מגוחך. כפי שהתריעו מראש כל המומחים, אין הוא ניתן לביצוע בחברה דמוקרטית.

הוכחת עובדה זו היא ההישג העי' קרי של הפגישה. סרם לרק"ח. הפגישה עצמה היתה פרס שנתנה הנהגת אש"ף לברית' המועצות, באמצעות רק"ח.

ברית-המועצות מלאה תפקיד חשוב בליכוד שורות אש"ף מחדש. היא גם מעניקה חסות פוליטית לאש"ף, מול המשך העמדה השלילית המוח' לטת של ארצות-הברית.

הפגישות עם אנשי רק"ח מישראל הן בעיקר הבעת תודה על כך. הפגישה ברוסניה הקומניסטית נערכה אף היא בחסות רק"ח, תוך הרחקת כל מי שלא מצא חן בעיני המפלגה הקומניסטית. אך הדבר נעשה בהסוואה, בראשה' מישלחת הועמד או לטיף דורי, שהוא עדיין להלכה איש-מפ"ם. הפעם נעשה הדבר בלי כל הסוואה. בראש ה' מישלחת הועמד ביטון, חבר הסיעה של רק"ח בכנסת, וכל חברי המישלחת נבחרו על-ידי רק"ח.

אש"ף ביקש שהמישלחת תהיה מורכבת מיהודים, מירוחיים, לאור התעוררות קבוצות-השלום המיזרחיות, כמו "המיזרח אל השלום". אולם כל הקבוצות האלה סירבו להשתתף ביוז' מת רק"ח, וכך נקבצו אורחים מירוחיים כאופן מיקרי. איש מהם לא ייצג אלא את עצמו.

רקטור לצינונות. אין לדעת אם הרכב זה איכזב את אנשי-אש"ף, מה גם שברגע האחרון צורפו למישלחת הישראליית איכבה אשכנזים, גם הם מיקי

בעצם הפגישה, גם עם קבוצה שכחסות רק"ח האנטי-ציונית, לא היתה בה התקדמות פוליטית לעומת פגישות שנערכו בעבר - שלא כמו זו - שהסתיימו בהצהרות פוליטיות משות' פות. אך הפגישה הוכיחה לפחות שהנ' הגת אש"ף, אחרי ומושב ה-18, לא נסוגה מנכונותה להיפגש עם ישראל' ליים. יתכן שזהו אות לבאות.

בתי סוהר לפני ההתפוצצות

אסירים ביטחוניים הגניבו מיכתב למערבת, ובו קריאה לעזרת הציבור.

המיכתב שהגיע השבוע למערכת "העולם הזה", כשהוא כתוב בכתב-יד עברי צפוף ונקי על גבי מפית שקופה, היה מרגש.

הנה הוא:

אל העולם הזה, שלום וברכה, תחילה אנו מברכים את העולם הזה כיובלו, ומברכים את עורכו הרא' שי, מר אורי אבנרי, ואת כל אנשי הצוות, אשר מנהלים את מאבקם בעק' שנות כה רבה, בלי מורא וכלי משוא' פנים.

מה שרחף אותנו לפנות אליכם זה המצב הנוכחי, שהולך ומידרדר מיום ליום ברוב בתי-הסוהר הביטחוניים, מאז שהאלוף מצה"ל הפך לגונדר והנהיג מדיניות חדשה שפגעה קשות בתנאי-המחיה בתוך החומות, ואשר יש לה השלכות מסוכנות מאוד.

אין בקשות סרטייות. אנו כאן לא רוצים לערוך השוואה בתחום זכויות-האדם בין מישטר זה לאחר, בארץ זו או אחרת, בין מה שנקרא אסיר-ציון יוסף ביגון או אנדריי סחרוב או אידה גורל, לבין (המחבלים) אבו עלי שאהין, שלאחר 15 שנות-מאסר הוגלה לדהנניה, לפני שגורש ממולדתו ומחיק-מישפחתו.

או נאילה עייאש, שהפילה תוך כדי חקירה.

וגם לא רוצים לדבר על אלה המרצים כבר יותר מ-18 שנים מתוך 20 שנגזרו עליהם ולא פצעו אפילו ציפור ולא חתכו רגל של תרנגול, או על אלה שהורשעו לאחר זיוף עויות ופיברוק הודאות, וזה משום שאנו לא אנשי המחתרת היהודית-ישראלית ולא חסי' די הרב לווינגר או ישראל אריאל ואף אחד מאיתנו אינו יכול להעביר 150 מוקשים במחיר של שנה וחצי ברוטו. לא רוצים להרחיב כאן, כי זה לא ייגמר.

אנו לא מבקשים הנינות ולא המתקת שליש, לא היו לנו ואין לנו בקשות פרטינות לאסיר זה או אחר. כל בקשותינו הן למען הכלל ולהטבת תנאים. למען תנאים מתאימים לחיי אנוש בסוף המאה ה-20. וכידוע שאנו, האסירים הפוליטיים, חיים את חיינו באופן די מאורגן ומסודר וגם מבוקר, תוך מישמעת פנימית ושמירה על החוק והנהלים במיסגרת יחסי-כבוד בין האסירים והסוהרים.

ההיפוך מו'שר. אנו גם לא רוצים לערוך השוואה בין הגונדר לשעבר רפי סויסה לבין הגונדר הנוכחי, האלוף מצה"ל. אומנם בתקופתו של סויסה היו דברים נוראיים כמו קורות אשקלון מספטמבר 1985, כאשר דוכאו האסיר' רים בצורה אכזרית מאוד, תוך שימוש בכוח ובגאון קרמיע בממדים שלא היו מאז 1967.

אך מצד שני הגונדר לשעבר היה (המשך בעמוד 10)

ח"כ ביטון בנמל-התעופה ב'גוריון בשבו מהונגריה החוק אינו ניתן לביצוע